

«Αὐτὸ τὸ δέντρο δὲν τὸ λέγαν ὑπομονή»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΚΑΒΑ»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «Κάβα» τὸ ἔργο τοῦ Νότι Περγιάλη «Αὐτὸ τὸ δέντρο δὲν τὸ λέγαν ὑπομονή», με σκηνοθεσία Νίκου Χατζίσκου, μουσική Μίκη Θεοδωράκη, σκηνογραφία Περικλῆ Δουραμάνη καὶ χορογραφία Τατιάνας Βαρούτη.

ΤΟ ΕΡΓΟ τοποθετημένο σὴν ἐποχὴ πού ἀκολουθῆσε τὴν γερμανικὴ κατοχὴ, ἔχει ἐπίκεντρο τοὺς δοσίλογους συνεργάτες τῶν Γερμανῶν πού συκοφάντησαν ἢ πρόδωσαν κι ἐγίναν οἱ συντελεστὲς γιὰ τὴ σφαγὴ συμπολιτῶν τους καὶ πού μετὰ τὴν κατοχὴ, ἀντὶ νὰ λογοδοτήσουν καὶ νὰ τιμωρηθοῦν, κατῴρθωσαν ν' ἀποχρωματισθοῦν καὶ νὰ γίνουν ἀσύδοτοι ἐκμεταλλευτὲς τῶν θυμάτων πού συχνὰ τοὺς ἀποθράσυναν μὲ τὴν στάση τους, τὴν παθητικὴ, τὴν συμβιβαστικὴ ἢ τὴν ὠφελιστικὴ. Κι ὅχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ πολλοὶ κατηγοροῦσαν, ἀντὶ νὰ συμπαρασταθοῦν, ἐκείνους πού ἀντιδροῦσαν σὴν ἐκμετάλλευση, πού ζητοῦσαν τὴν τιμωρία τῶν δοσίλογων κι ἔκαναν ἀγῶνα γιὰ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀπελευθέρωση.

Πρότυπο ἐνὸς παρόμοιου ἀγωνιστῆ, ἀνυποχώρητου ἰδεολόγου, εἶναι ὁ Λεφτέρης ὁ γιατρός, ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ

ἔργου. Ἕνας συνεργάτης τῶν Γερμανῶν τῆς κατοχῆς πού ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ σκοτώσουν τὸν πατέρα του μαζί με τοσους ἄλλους, ἐγίνε τώρα ἐργαστασιάρχης, βουλώνει τὰ στόματα τῶν φτωχῶν παίρνοντάς τους σὴ δουλειά του κι ἐπεκτείνεται με ἀπαλλοτριώσεις, ἐκβιασμούς κι ἐξαγορές συνειδήσεων. Ὁ Λεφτέρης δὲν θὰ ὑποκύψῃ οὔτε σὰ χρήματα τοῦ ἐκδισοῦ, οὔτε σὲ φόβους του, οὔτε σὲ παρακινήσεις τῶν γειτόνων του γιὰ συμβιβασμὸ καὶ προσαρμογὴ σὰ συμφέροντα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Φτάνουν μάλιστα οἱ ἴδιοι καὶ νὰ τὸ κατηγορήσουν γιὰ τὴν ἀδιαλλαξία του καὶ, δίκως νὰ τὸ καταλάβουν, νὰ γίνουν οἱ ἡθικοὶ αὐτουργοὶ τοῦ σκοτωμοῦ του ἀπὸ τὸν ἐκμεταλλευτὴ. Καὶ μόνο τότε ὁ θάνατός του θὰ τοὺς ψυχώσῃ καὶ θὰ τοὺς κἀν ἀγωνιστὲς.

ΤΟ ΕΡΓΟ ζετυλίζεται μέσα σὲ μιὰ δραματικὴ πραγματικότητα κατὰ ἓνα τρόπο ἐπικολυρικὸ πού δημιουργεῖ τὴν συμμετοχὴ τοῦ θεατῆ σὰ δρῶμενα καὶ τὲς ἀντιδράσεις με ἀντίστοιχες ἐπεκτάσεις. Τὸ ἔργο ὑπογραμμίζεται οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν μουσικὴ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη καὶ τὰ παρεμβαλλόμενα τραγούδια καὶ ἀξιοποιεῖται με τὴν σκηνοθεσία τοῦ Νίκου Χατζίσκου πού εἶναι κι ὁ πρωτα-

γωνιστὴς, ἓνας δραματικὸς ρεσιταλίστας, με τὴν ἀδιάλειπτη παρουσία του σὲ σκηνὴ καὶ τὴν λεπτομερειακὴ ἀπόδοση τῶν ἐξάρσεων καὶ καταπτώσεων τοῦ ἥρωα. Ἐξαιρετὴ ἡ ἀπόδοση τῆς Τίτικας Νικηφοράκη πού ἐκπροσωπεῖ τὴν ψυχολογικὴ ἀμφιταλάντευση τῆς δικῆς καὶ τῶν γειτόνων της καὶ τῆς Μαρίας Φωκᾶ πού δείχνεται ἥρωική, καθὼς καὶ τῆς Ρένας Γκριέλλα πού ἐκπροσωπεῖ τοὺς ὠφελιστὲς. Ἀψογα χαρακτηρισμένος ὁ Μάκης Πανώριος σὰν γραμματέας τοῦ ἐκμεταλλευτῆ δοσίλογου καὶ ἄρτια ἡ ἀπόδοση σὲ μικρότερους ρόλους τοῦ Αἰμ. Μεσιῶ (πατέρας καὶ Ἀλεξάνδρου), τοῦ Ἀντ. Ξενάκη (γέρος), τοῦ Θ. Δημήτριο (δοτανολόγος, θάνατος). Ἀρκετὰ καλὸς ὁ Τ. Καραθανάσης (πρῶτος καφιεῖς) καὶ ἡ Ὀλγα Νικαρούδη (πρῶτη κοπέλλα) κλπ.

Ἀποδοτικὴ τῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ ἔργου ἡ σκηνογραφία τοῦ Περικλῆ Δουραμάνη με συνεργασία κατασκευῆς ἀπὸ τὸν Γ. Παναγόπουλο καὶ Σ. Ξενοδοχειάρη. Κάθε ἐπαινος σὴν Τατιάνα Βαρούτη γιὰ τὴν ἰδιαίτερα χαρακτηρισμένη χορογραφία της. Τὴν ἐξοδο τῶν θεατῶν, καλὰ θὰ ἦταν νὰ συνοδεύῃ, σὰν ἀπόδοση τοῦ ἔργου, ἡ μουσικὴ ἐνὸς τραγουδιοῦ του.